

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **27 grudnia 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska SSA Marta Pańczyk-Kujawska (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **13 grudnia 2012 r.**

na rozprawie

sprawyz wniosku **Ł. H.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **12 czerwca 2012 r.** sygn. akt **IV U 1211/11**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 938/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją wydaną 1 września 2011r. odmówił Ł. H. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Za podstawę wydania decyzji tej treści uznano wynik badania przeprowadzonego przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem wydanym 29 sierpnia 2011r. ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia zawartego w decyzji organ rentowy powołał art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz .U. z 2009r. nr 153, poz. 1227 ze zm.).

W odwołaniu od powyższej decyzji, ostatecznie sprecyzowanym pismem procesowym z 26 stycznia 2012 r., skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, wnioskodawczyni naprowadziła, że dokonana w postępowaniu przed organem rentowym ocena stanu jej zdrowia jest niezgodna ze stanem faktycznym. W dalszej części szczegółowo opisała występujące u niej schorzenia, a także przebieg leczenia, co odniosła w szczególności do dolegliwości dotyczących kolana prawej kończyny. W dalszej części naprowadziła okoliczności wskazujące na fakt, że rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji pozbawia ją środków na utrzymanie, a także na skuteczne prowadzenie leczenia, w szczególności rehabilitacji. Ostatecznie w odwołaniu został sformułowany wniosek o rozpoznanie sprawy przez Sąd i przeprowadzenie dowodu z opinii właściwych biegłych lekarzy sądowych na okoliczność oceny aktualnego stanu jej zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, w uzasadnieniu podnosząc te same okoliczności które legły u podstaw rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonej decyzji, dodatkowo został przywołany fakt, iż wnioskodawczyni w okresie od 14 kwietnia – 9 listopada 2010r. była uprawniona do świadczenia rehabilitacyjnego, a złożony po upływie okresu na jaki ono zostało przyznane, wniosek o rentę został załatwiony odmownie decyzją wydaną 2 grudnia 2010r., z kolei złożone od tej decyzji odwołanie zostało oddalone wyrokiem wydanym przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie do sygn. oznaczonej nr. IV U 2254/10.

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę, przeprowadził dowód z 2 opinii biegłego lekarza sądowego specjalisty z zakresu ginekologii oraz opinii specjalistów z zakresu chorób wewnętrznych i chirurgii urazowej.

Biegły specjalista z zakresu ginekologii stwierdził u badanej stan po operacji plastycznej pochwy i krocza, oraz po amputacji trzonu macicy i obustronnym wycięciu przydatków, a także zespół klimakteryczny. Dalej podał, że stwierdzone schorzenia nie powodują dolegliwości, które mogłyby być podstawą do orzeczenia co najmniej częściowej niezdolności do pracy.

Na uzasadnienie, tak określonego, stanowiska podał, że objawy klimakteryczne są eliminowane poprzez stosowanie hormonalnej terapii zastępczej. Wysiłkowe nieotrzymanie moczu nie zostało potwierdzone testem parcia na pęcherz moczowy, również warunki anatomiczne krocza i pochwy są prawidłowe po operacji naprawczej i nie wskazują na to aby mogły powodować zaburzenia funkcji układu moczowego.

Swoje stanowisko biegły szczegółowo uzasadnił do protokołu oględzin z 14 listopada 2011r.

Drugi zespół biegłych stwierdził u odwołującej niedoczynność tarczycy po strumectomii, nadciśnienie tętnicze, artrozę stawu kolanowego prawego oraz chorobą zwyrodnieniową kręgosłupa.

Schorzenia powyższe, w ocenie biegłych, nie naruszają sprawności organizmu badanej w stopniu powodującym częściową niezdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. W uzasadnieniu podali, że schorzenie tarczycy po stosowanym leczeniu substytucyjnym jest metabolicznie wyrównane, schorzenie nie ma istotnego wpływu na wydolność organizmu i ocenę zdolności badanej do pracy, nadciśnienie tętnicze jest bez powikłań narządowych, wymaga leczenia farmakologicznego i dietetycznego, nie powodując jednak niezdolności do pracy. Schorzenia natomiast z zakresu ortopedii kwalifikują badaną jedynie do rehabilitacji ambulatoryjnej.

Pismami procesowymi z 23 i 28 maja 2012r. kierowanymi do Sądu I instancji Ł. H. - zakwestionowała konkluzje obydwu opinii, dołączając orzeczenie o stopniu niepełnosprawności wydane przez Powiatowy Zespół d/s Orzekania Niepełnosprawności z 2 kwietnia 2012r. (k. 44 akt sądowych).

W związku z ww. zarzutami, Sąd I instancji wezwał biegłego lekarza specjalistę z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii, do odniesienia się do zarzutów i wydania opinii uzupełniającej.

Biegły w odpowiedzi na powyższe polecenie, podtrzymał w całości pierwotną opinię, podnosząc, że treść zarzutów nie daje powodów do jej zmiany.

Wyrokiem wydanym 12 czerwca 2012r. Sąd I instancji oddalił odwołanie. W uzasadnieniu wskazał, powołując się na treść obydwu opinii wydanych w sprawie, a także uzupełnienie drugiej z nich, przez biegłego ortopedę – które to uznał za w pełni miarodajny dowód ustalił, że aktualny stan zdrowia Ł. H. nie uzasadnia uznania jej za co najmniej częściowo niezdolną do pracy.

Dokonując oceny prawnej sprawy Sąd przywołał treść przepisu art. 57 i 12 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzając, że wnioskodawczyni nie może skutecznie ubiegać się o prawo do świadczenia rentowego, a to wobec faktu, że stan jej zdrowia nie uzasadnia ustalenia, iż jest ona co najmniej częściowo niezdolna do pracy.

Powyższe uzasadnia rozstrzygnięcie zawarte w wyroku, w podstawie prawnej to którego Sąd poza wyżej przywołanymi przepisami prawa materialnego powołał art. 477¹⁴ §1 kpc.

Wyrok powyższy apelacją do Sądu II instancji zaskarżyła wnioskodawczyni Ł. H., zarzucając iż jego wydanie jest wynikiem „...sprzeczności stanu mojego zdrowia ze stanem faktycznym orzeczenia biegłego lekarza ortopedy odrzucającym wniosek lekarza prowadzącego o uznanie mnie za osobę niezdolną do pracy”.

W uzasadnieniu apelująca powtórzyła argumentację zawartą w pismach procesowych skierowanych do Sądu I instancji, zawierających zarzuty do opinii w szczególności odnoszące się do tej jej części, którą opracowywał biegły lekarz sądowy specjalista z zakresu ortopedii.

W istocie apelująca kwestionuje rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku z tej przyczyny, że stan jej zdrowia, począwszy od 2010r., ulega systematycznemu pogorszeniu, czego dowodem jest dokumentacja lekarska wydana przez lekarza prowadzącego jej leczenie. Ostatecznie apelacja formułuje wniosek o „pryżnanie renty z tytułu całkowitej lub przynajmniej częściowej niezdolności do pracy”.

Sąd II instancji zważył co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona i dlatego podlega oddaleniu.

Rozstrzygnięcie bowiem zawarte w zaskarżonym wyroku jest trafne i odpowiada prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te które ze względu na treść przepisu art. 378 kpc, Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu.

Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, którego celem było ustalenie, czy odwołująca jest co najmniej częściowo niezdolna do pracy, zaś zebrane dowody, w tym zasadniczy w sprawach tego rodzaju dowód

z obydwu opinii wydanych przez biegłych lekarzy sądowych, właściwie ocenił

w ramach przysługującego mu w tym względzie uprawnienia wynikającego

z art. 233 §1 kpc.

Podzielając zbieżne konkluzje obydwu opinii o braku niezdolności odwołującej do pracy, Sąd I instancji miał przy tym na względzie wszelkie możliwe kryteria oceny tego dowodu, które przemawiały za przyjęciem jego wiarygodności.

Na wstępie zauważyć przyjdzie, że biegli dysponowali wiadomościami specjalistycznymi niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy, ich dobór uwzględniał występujące u skarżącej schorzenia, a wydanie opinii poprzedziła wnikliwa analiza dokumentacji lekarskiej z przebiegu jej dotychczasowego leczenia, a także przeprowadzony z nią wywiad i wynik badania przedmiotowego.

Powyższe, stanowi więc o fachowości i zupełności omawianego dowodu z obydwu opinii wydanych przez biegłych lekarzy sądowych, których zbieżny wniosek końcowy, o braku niezdolności do pracy skarżącej, musiał w tej sytuacji

zostać podzielony także przez tut. Sąd orzekający. Było to tym bardziej uzasadnione, że sama wnioskodawczyni, poza ogólnymi stwierdzeniami, że nie zgadza się z konkluzją opinii, co w szczególności odniosła do drugiej opinii i tej jej części, którą - na co wskazano na wstępie, opracowywał biegły ortopeda, nie zgłaszała żadnych konkretnych i uzasadnionych zarzutów pod jej adresem, podobnie jak nie czyni tego w apelacji. Za taki bowiem zarzut nie może być uznane stwierdzenie, że prowadzący leczenie wnioskodawczyni lekarz – dokonuje oceny stanu jej zdrowia w sposób odmienny, od biegłych wydających opinie w niniejszym postępowaniu.

Odnosząc się również do ostatniego stwierdzenia zawartego w apelacji, gdzie skarżąca podnosi, iż stan jej zdrowia ulega systematycznemu pogorszeniu, co nie koresponduje z treścią konkluzji obydwu opinii, przyjdzie zauważyć, że Ł. H. dwukrotnie zgłaszała do organu rentowego wnioski o przyznanie na jej rzecz uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy. Pierwszy został zgłoszony w październiku 2010r., w czasie kiedy, pobierała świadczenie rehabilitacyjne przyznane jej do listopada tegoż roku. Rozpoznanie omawianego wniosku zakończyło się wydaniem w miesiącu grudniu 2010r., decyzji przez organ rentowy, odmawiającej przyznania prawa do dochodzonego świadczenia.

Złożone od tej decyzji odwołanie zostało oddalone wyrokiem wydanym przez Sąd Okręgowy Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R.

1 czerwca 2011r. do sygn. oznaczonej nr IV U 2254/10 (k. 91 - 92 akt prowadzonych przez stronę pozwaną).

Wskazanie na powyższe ma posłużyć zwróceniu uwagi, iż z kolejnym wnioskiem o rentę wnioskodawczyni wystąpiła do organu rentowego po upływie

9 dni od daty wydania przez Sąd I instancji pierwszego w sprawie wyroku, gdyż 10 czerwca 2011r. Jego rozpoznanie dało początek postępowaniu w niniejszej sprawie.

Powyższe przypomnienie ma w sprawie znaczenie o tyle, iż analizując akta postępowania przed Sądem I instancji w obydwu sprawach, konieczne jawi się zwrócenie uwagi na fakt, iż postępowanie dowodowe, dotyczy tych samych schorzeń i wydane w sprawie opinie, w każdej sprawie dwie, wskazują na występowanie tych samych schorzeń, przy czym odnotować należy, iż w zespole biegłych w pierwszej sprawie występował biegły specjalista z zakresu neurologii będący jednocześnie biegłym z zakresu medycyny pracy.

Należy także zwrócić uwagę, że ocena stanu zdrowia skarżącej dokonywana była w pierwszej sprawie, przez biegłych 18 marca i 20 kwietnia 2011r., w rozpoznawanej natomiast sprawie biegli oceniali stan zdrowia wnioskodawczyni 14 listopada 2011r., 22 lutego i 26 marca 2012r.

Z porównania wyżej wskazanych dat wynika, że od czasu wydawanych przez biegłych w sprawie o sygn. IV 2254/10 opinii – do czasu wydawania opinii przez biegłych w niniejszej sprawie upłynął niewielki okres, co mając na uwadze w szczególności, akcentowanie przez wnioskodawczynię schorzenia natury ortopedycznej, przyjdzie jednoznacznie stwierdzić, iż okres ten był na tyle krótki, że nie mogło nastąpić istotne pogorszenie stanu jej zdrowia, na które, na co zwrócono uwagę wyżej, wskazuje ona w ostatnim fragmencie apelacji.

Okoliczność, że pomiędzy zakończeniem pierwszej sprawy, a rozpoczęciem kolejnej, wnioskodawczyni poddawana była kolejnemu zabiegowi artroskopii - nie może mieć w sprawie decydującego znaczenia, gdyż tego rodzaju zabieg ma na celu poprawę funkcjonowania operowanej kończyny, pod warunkiem nie wystąpienia komplikacji nieprzewidzianych, których skarżąca nie wykazuje.

Ostatecznie, w ocenie tut. Sądu orzekającego, wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, Sąd I instancji dokonał wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności, podając jednocześnie właściwe podstawy wyprowadzonych wniosków.

Przyjdzie zatem stwierdzić, że zawarte w wyroku rozstrzygnięcie wynika z wielokierunkowej i obiektywnej analizy stanu zdrowia apelującej pod kątem jej zdolności do pracy.

W tej sytuacji, z naprowadzanych wyżej względów zarzuty apelacji uznać należy jedynie za nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji o braku, po stronie skarżącej przesłanki określonej w ust. 1 pkt 1 art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.)) , a mianowicie niezdolności do pracy, co uniemożliwia skuteczne ubieganie się o prawo do dochodzonego świadczenia rentowego.

Subiektywne odczucia skarżącej, dotyczące stanu jej zdrowia przywołane w apelacji nie poparte obiektywnymi wynikami badań, nie mogą być podstawą do uwzględnienia żądania.

W tym stanie rzeczy, apelacja nie mogła odnieść pożądanego skutku, a to wobec braku podstaw, zarówno faktycznych jak i prawnych do jej uwzględnienia, dlatego orzeczono jak w wyroku, na mocy art. 385 kpc.

(...)

(...)

(...)